

Osolkalna Rose,

jeb

Ustiziga mihlestiba eespehj wisu.

Loti jaaks stahsts is jaunakeem laikeem,

harafstits no

R. Biliński.

28

Rigā, 1902.

G. A. Meeše's apgahdeenā.

stolz von Hohenlohe

der

mit jedem edelsidem Begleiter

und der Freudenreichen Tageszeit einen

neuen

am Ende der

Welt

1807. 5. 15.

A
— 3777

Osolskauna Rose,

jeb

Ustiziga mihlestiba eespehj wisu.

Loti jaaks stahsts iñ jaunakeem laikeem,

farafststs no

R. Bilinsky.

1902

Rigâ, 1901.

— 3777 —

0309106401 ✓

L. V. B.	
Nº	In. 104.161.

(28)

Дозволено цензурою. Рига, 13-го сентября 1901 г.

Druksa M. Schönfeldta grāmatu drukatāvā Rīgā,
īneku eelā Nr. 14.

1. nodala.

Rōses behrniba.

Bindsemē, us augsta Gaujas krasta, atrodās muischa,
eeslehgta no leeleem, wezem, kopleem osoleem, klawam un leepam.
Muischhas turumā atrodās wezi pils muhri, kuri atgahdina wezōs
brunineeku laikus, saweem preekeem kā behdam, sawām gaišham
kā tumšham pušem.

Laudis mehdī scho augsto Gaujas krastu nosaukt par
Dolkalnu, tapēkz fauksim muischu par Dolkalna muischu, lai
gan winai ir zitads wahrds.

Kahduš gadus atpakaš scho muischu pahrwaldija kahds
zeets, stingris kungs, wahrdā Hermans fon Garten. Wina ūewu
šauza Mālwini, bet winu weenigu meitiā par Rōsi.

Rōse bija ūkaists behrus un Raditajs to bija apbalwojis
ar nenoledjsameem meešas ūkaistumeem, tā weenā kā otrā ūnā.

Kās scho ūkaistuliti redseja, tas palika ūkahwot un eeplehta
muti.

Ar wahrdū ūkot, maso Rositi wareja ūlīhdsinat ar kahdu
augstaku rahdijumu, kuri uisskatot, ūrds eesahk ahtraki ūukstet
un dwehſele nesinot ūkustetees.

Kā jan augščā minets, winas tehwis bija bargs, ahtris un
zeets ūrdigis wihrs; winsh nepasina padoschanos; bet ko winsh
šazija, tam wajadseja notilt, ko winsh nolehma, tam wajadseja
tā buht. — Tā tad ihsis muischneeku tīns

Turpreſi wina ūndje bija labſird

Wina bija laipna un mihsiga pret ikweemū zilweku, lai nu tas buhtu gudris, jeb mukis, bagats jeb nabags.

Tika runats, kā Rosite esot eedsimuši mahtē; jo behrns rahdot, kahds pēeaugusčham zilwekam, buhſhot tikums. Un tas bija labi.

Rosites behrniba bija bes mahkoneem. Itin nekas netrauzeja winas behrnīšķigos preekus. Un tā kā wina bija wehriga galwina, tad nedabuja nekad rahjeenu jeb ūdu no fawas školotajas.

Winas laizinsč ajsriteja kā pa paradiſes ūapneem.

Un ak, zik jaufi ir behrnibas ūaprus ūapnot.

Wini paleek mums peemīnā lihds ūirmam wezumam, lihds kapa malinai.

Mums war līktens wiſu laupit, tikai behrnibas ūaldās atminas ween ne,

Li, behrniba, zik ūaista tu mums biji!

Zik jaufi iraid tawi brihtai!

Tu ūoſhus ūroniſhus mums alasč wiſi,

Pa paradiſes ainam wadaji! —

Lai līktens wiſu, wiſu mantu rautu,

Tu paleezi mums dāhrgā peemīnā! —

Lai wiſch ar wiſus dīhws preekus ūautu,

Tu paleez muhſcham muhſu ūirnīnā!

Kā jau minets, Rosites behrniba bija bes mahkoneem. Pa waſas brihscheem wina ūraidiļa apkaht, gan raibos tauriņus ūerſtīdama, gan ari pluhīdama raibās, ūmarsčigās puķites, ar ūoram wina dāudsreis puščkoja ūawas laipnās ūkolotajas, par ko winas ne reti nobutſchoja Rositi.

Tomehr winas rotalu beedris bija reisu reisem ūchihs paſħas mujčhas dahrneeka, Malwa dehls Emils, kuru Rosite labprahrt eerandsija.

Schis Emils bija ar ūmuidrs, mihsigs behrns un darija ūaveem ūezafeem tikai preeku ween.

Ari wina galwa bija wehriga un wina prahts nejās us mahzīšhanos un ziteem labeeem darbeem.

Ar wahrdū ūakot: Wiſch bija paſlaufīgs un peemīhligis nee Deewa un zilwekeem. Wiſch apmekleja ūeetejo draudsjes ūamehr, kā mehs jau ūinam, — Rosite mahzījās mahjā. —

Rosite un Emils satikas gandrihs katru deenu un winu draudziba bija pastahwiga un zeechha.

Wineem nenahza ne prahtha, ka kahda sadzihwes plaisma winus sklikir.

Wini jutaks weens otram pilnigi lihdsigi, itin ka tee buhtu weenu wezaku behrni.

Un tas bija pareisi.

Bet ka nefas pašaulē naw pastahwigā, ta ari abu behrnu draudziba un preeki draudeja išputet; jo Rositei bija jaapee-
dzīhwo, ka winas rotalu beedris, Emils, kahdā deenā, ta ūkot,
pasuda. —

Tehws winu bija aiswedis us L. pilsechtianu Widsemē un
nodewis to tur aprinka školā, lai eeguhtu leelačtu išglikhtibu un
plaschačas finibas.

Emils bija toreis 15 gadus wezs, kamehr Rosite tikai
13 gadus.

Waj tas nu bija labi, jeb nelabi, ka winsh nebija ūawai
masai, ūkaitai, uſtizigai draudzenei pašazijis, ka tas buhshot to
atstaht; bet darijus winsh to nebija. — Pagahja weena, pa-
gahja otra deena, bet Rosites ūochjas ažtinas ne-eeraudsija nekur
Emīla, ne muishcas dahrīsā, ne pagalmā, ne ūehtha, ne laukā.

Wina palika behdiga.

Walas brihschos wina ūtaigaja apfahrt noleetu galvinnu,
kamehr wehjich ūpehlejās ar winas gaišchajam matu ūprodzinam,
tahs purinadams.

Pehz kahdam deenam wina ūatika Emīla tehwu, wina ap-
stahjas un ūchelhu balsiti jautaja:

„Kur ir Emils?“

„Tahlu, tahlu projam, meitin‘,“ Malwis atbildeja.

„Bet ko winsh tur tahlumā dara?“

„Eet školā un mahzās.“

„Ah,“ Rosite nosarkusi ūabrihnijās.

„Wai winsh nahks ari kahdreis atpaka?“

„Nahks gan, meitin‘, tād buhs brihwdeenas,“ dahrīneeks
Malwis atbildeja.

„Ali, tād buhs labi, — tād buhs jaufi!“ newainigais
behrns ūefauzās. „Tād es to nelaidischu projam, tād winam ja-
paleek ūee mums! — Wai ne?“

„Ne, ne, — pirms Emils nebuhā skolu išgahjis zauri, winam jaeet atkal projam; bet pehz tam valiks arweenu pee mums.”

Rosites galvina nolējās uz īruhtim un winas ūkāstās ažtinas pildijās afaram; bet tad wina pagreesās eefahkus un aīsgahja projam. —

Dahrzneeks Malvis noskātījās winai pakal un murminaja: „Pateesi mihligs un ūkāsts behrns; bet mans Emils ari naw pēeskaitams pee nefmukajeem. — Nu, — lai tikai aug ween un mahzās; kas war fināt, ka no ūcheem abeem neisnahk kahdreib ūkāsts pahris.” —

2. nodala.

Roses un Emila pirmās mihlestibas pluhdi.

Gadi pagahja.

Rosite bija usauguse par seidošchu Rosi un Emils par ūmuidru jaunu osolu.

Emila tehws nu wehlejas lai dehls ismāhbitos par kreetnu dahrzneeku, bet dehlam nenesās wiš us to prahs. Wina gars tīktojās pehz augstakam leetam, proti pehz augstakas išglihtibas un plāschaku ūnibū eeguhſchanas. Winsch, Emils, bija pa godam L. pilsehtinas toreisejo aprīķa skolu išgahjis zauri, bet ari nogidis, ka išglihtiba zel wihrū, ja tas tikai ūwas eeguhās ūnibās iſleeto pareiſi, tas ir: Deewam par godu un ūv paſčam par labu.

Winsch gan nepretojās tehwa gribai, bet meeru winsch ne-atrada ūchini arodā ūwai dwehzelei.

Rose turpreti bija teizamu mahjmahzibū bāudijuſe.

Wina bija kreetnas skolotajās bijuſčas.

Sewiſčki muſitā wina bija ūtīpri eewin grojuſees.

Wina ūpehleja kā pats Mozarts un dseedaja kā lākstigala.

Winas prahs nesās jo wairak ūchini mahkflā išglihtotees un qribeja dotees us gubernas pilsehtu un eestahtees kahdā muſikas institutā, bet tehws bija winas nedomam preti un ūzija:

"Deesgan, — peeteet, — un wai mums naw deesgan mantas? Wai tad tew no schihs mahkslas jadsihwo un jaehd maife? — Ne, ne, — leez tahdas domas glujschi pee malas." — Un pee tam ari palika, Emils un Rose nu satikas daudsreis muischas dahrja; bet newis wairts ka behrni, ka rotalu beedri, bet ka pasibstami.

Bet ilgi tas ta wis nepalika. Mihleßtibas deewos neßnausch, winsch staigà apkahrt gan pa pukü dahrseem, gan pa seedoßham lejam un koplajeem pakalneem un gluhn, kuram til warein sawas bultas eedrahst firdi. Winsch nu bija ari Emila un Roses firdis haldeem smaideem aifkahriss un few par mehrki ifredsejees.

Uj Roses luhgumu Emilam bija atlauts, wakaròs, muischas pahrwaldneeka dñihwoekli eerastees un Roses dseedaschanà un spehleschanà noklausitees.

Un to winsch darija ar leelu preeku, jo winsch bija leels mußikas zenitajs un dseeßmu draugs.

Schahdos wakaròs winsch jutas loti laimigs, lai gan pats skaidri nesinaja, kapehz? Turpretti Rose wina klahbtuhtnè spehleja daudis jaukti un juhsmigaki neka weenatnè.

Bija jauka julija mehnescha deenina, bet wehl jaukals winas wakars.

Mehnesis apfudraboja Gaujas upes kraustus un lejas un neßkaitamas swaigsnes staroja pa plaschajam debef-telpam.

Bija pateeßi burwigs skats. Gauja ißskatijas ka fudraba joßta, tezedama pa sawu no dabas eerahdito, neweenado, lihku maino zehu. Wezee pils muhri lifkas weens otram kaut ko par ſenlaikeem pastahstot, kamehr ya klinjchu aifam tezeja ſchur un tur masi fudrabſtaidri strautini, kuri burbułodami eeweetojas Gaujà.

Emils atrabas ari schini wakara pee Roses.

Ari schini wakara tika spehlets un dseedats. Bet Emilam bija ſchoreis ta ſawadi, ta juhsmigi ap firdi. Winsch klausijas un klausijas Roses spehleschanà un dseedaschanà un nogrima ſaldos ſapnos un winu glaimos.

Winsch lihds schim nebija nekad Rosi luhdsis, ko lai ſchi ſpehletu un dseedatu, bet ſchoreis winsch tatjchu to darija, ſazidams:

"Jaunkundse, luhdsu, luhdsu, dseedat tatschu schodeen manu
mihlačo djeesminu, dseedat par to swaigsnu, kuru usšlatot rodo-
tees jauna zeriba, jauna dsihwiba firdi!"

"Ah — sinu, — sinu, — tuhlin, — tuhlin," Rose at-
bildeja.

Un wina dseedaja juhsmigu, maigu balsiti:

Tu eſi swaigsne ſtaifa,
Kas mani preezinā!
Kas manu firdi ſaifa
Un dwehſli meerinā! —

Tu eſi swaigsne koſcha,
Kas zerib' modini;
Tu eſi gaischa, ſpojcha,
Man garu zildini!

Tu ſpihdi manam zelam
Pa kuru jacet man;
Zaur tevi wiſu ſelam
Es redsu, aridsan! —

Ak laut tu mana kluhtu
Tu jaunka swaigsnite,
Tad muhſham laimigs buhtu
Schai Deewa paſaulē! —

Emila un Rose azis ſastapās.

Akordi apkluſa un ſtaiftas jaunawas rokas noſlihdeja klehpī.
Emila ſeu pahrklahja tumſch fahrtums un wina azis ee-
mirdzejās pirmās miheleſtibas stars.

Amors, jeb miheleſtibas deewos paſmaidiya, jo wina bulte
bijā eesprauduſees taisni Emila firdi.

Rose pamanija Emila pahrwehrſchanos, bet paſchas azis
parahdijās preeka un laimibas aſaras; jo nu wina ſinaja, ka
Emils winas mihlojot. Un Deewos ſina, kas wehl ſchinī kritiſkā
azumirkli nebuhtu notizis, ja weezee Garteni nebuhtu eenahkuſchi
fahle, kurā Emils un Rose atradās.

Bet un ari Emils atwadijās un aiſgahja projam.

Un kas nu notika, tas weegli uſminamis; — wiſch parwadija
besmeega nafti. Par welti wiſch mehginaſa eemigt, tapehž

winsch uszehlās un eegahja dahrjā. Bet te winam neklahāvij dauds labaki. Dabas mahmulinas burwigajā klehpi winsch s=ss juhta dirkfahrtigā mehrā pirmās mihlestibas fahpes, pirmās mihlestibas preekus kā behdās! — Drihs wina firds usgawileja:

„Wina tewi mihlo, — wina tewi mihlo!“ Bet drihs atkal ſehri, ſehri murminaja:

„Par welti mihlets, — par welti mihlets! Es newaru winai peekluht, es newaru to eeguhrt. Eſmu weenfahrtsha dahrſ-neeka dehls, un wina bagata muſchias pahrwaldneeka meita, furas tehwōs zehlees no leelfungu fahrtas. Ai mana swaigſuite' kām eſi tu tik tahtu, ai mana ſtaiftā meittina, ſapehz ſchfir muhs tahda plaifma?! ſapehz nepeedſimu tew lihdsigs, ſapehz nebija mans ſchuhpulis lihdsigs tawejam?!” —

Uſ ſcheem jantajeeneem winam neweens neko neatbildeja.

Maigs wehſminſch papurinaja kolu lapas un winas ſchuſchinaja:

„Stahw kluſu firds, — stahw kluſu! Zeet, zeet, — kā wiſi ziti zeetuſchi! —

Un Emils atkal murminaja:

„Ja, — ja, — tā buhs labi, tā buhs pareiſi, greeſiſchu tai zelū zif ween eespehjamſ; neapmekleſchu tās wairs wafaros, un ja wina nahks dahrjā, tad mehginaſchu kā neka paſlehptees. Tomehr ai, — ai, — fo es ſaku, fo murkſchu? — Es newaru bes winas dſihwot, — ne, — ne! — Wai ne eſmu wihrs, kura peenahkums ir pahrſpēt wiſus ſchkehrſchlus un kaweklus un ee- guht to fo Deewſ winam tik labi kā apſoliſis? — Di, — oi, — mihlestiba, wai tu eſi tik leela un warena? — Ja gan, — ja gan, — tu eſi leela, tu eſi ſpehzigaka neka es, labi, — gribu tewim padotees, bet tu nelauji man aiseet bojā!“ —

Bet kamehr Emils no mihlestibas preekeem un behdam tā ſagrahbits pa dahrju ſtaigaja, tikmehr Rose ſehdeja wehl ilgi, ilgi pee aifdaritam flaweerem, atspeeduſi ſarvu ſtaifta galwu uſ roku un domaja, domaja garas, garas domas, kamehr winas firds puſteja dſirvodſhi fruchtis. Ari wira mozijsā tāpat kā Emils, ari wina nogida, kā faut kās winus ſchfirtu, bet to wiſu wina drihs ween atmeta pee malas, murminadama:

„Kās par ſchfiram, kās par fahrtam; pateefā mihlestiba tahdas nepaſiſht! —

Manam winam wajaga buht un zitam neweenam. Klužais mehnēss un juhs mirdsedamās swaigsnites, dsirdat, kō es ūlos: Emīlam wajaga buht manam, lai nahk̄ kas nahkdams un lai noteek̄ kas notikdams. —

Bet ak, sinu, sinu, — wiñsch jau mani nebildinās; pañjistu wina dabu, wina firdi; — bet nekās wedischi pate leetu galā!

3. nodala.

Emīla un Rožes kluža faderinaschanās.

Otrā deenā wareja pamanit, ka Emīls un Rože bija pahrwehrtuschees, ūwijschki Emīls.

Wiñsch ißskatijās bahls un druhms.

Wina wezaki domaja, ka tas ne-efot gluschi wesels, bet leelaku wehribu wini tam nepeegreeja.

Wizu deenu wiñsch zihnijsas leelu zihnu.

Wiñsch domaja, ka ūchim efot pilna taiñiba, ja ūchis Rožei neatklahjot sawu mihlestibū us to un darot itin pareissi, ja neleekotees par Rosi neko ūnot. Bet tad atkal murmināja:

Nahz nahwe, kad nahldama, bet Rosi aismirst es newaru! Likten", dari ar mani kā ūnadams, bet neatnem tikai manu Rosi! — Lai Deewīs debefis dara man ūchā wai tā, lai tikai ūargā un glaba manu ūrdspukiti, manu ūweenigo mantinu un pehrli ūmeses wiržū!" —

Deena pagahja, preekš Emīla gara, ūmaga deena. Un drīhs ūeen ūrehjla apļlahja Gaujas klužas lejas, kā ari wiñas ūraſtus, ūlntis un ūifas.

Wiñsch ūaudis dewās pee meera un ahtri ūeen deenas darbu trošnis norima. Tikai Emīls wehl negahja gulēt un wehl ūita ūahda buhte.

Wiñsch ūakarinas druzzin eebaudijis, ūgahja no dahrīsa mahjas klužinam ahrā un ūehahka pa dahrīsu ūchurp un turp ūtaigat. —

Palika arween tumshchaks. Mehnesis wehl nebija usgahjis.
Winshch aišgahja uš dahrſa otru galu.
Tur atradās leels, koplis, reñnis osols un diwas warenas
leepas.

No ſchihs weetas wareja redſet Gauju un winas jauko leju.
Schē winshch nu apstahjās un ſtatijās lejā. Wina azim
parahdijās burwigs ſkats, ſapnaina aina.

Mehnesis patlaban uſlehza un apgaišmoja jauko paſauli.
Un nu winshch redjeja lejā wairak ſemneeku mahjas, ſeedoſčas
plawas un lihtſchus. —

„Ai,” winshch domaja, „tur gan dſihwo laimigi laudis, tur
klujajās buhdās walda meers, tikai manās kruhtis ploſas anka,
dſihwes wehtras, dſihwes raiſes!“

Sem leelā oſola atradās kahds weenfahrſchs ſolis no apa-
leem koku ſareem pagatawots.

Winshch nolaidās uš ta, noleeza galvu uš kruhtim un
domaja:

„Zit neezigs un mafš ir zilweks ſem kahdas augstaſas
waras; ja, zit nabags un wahjſch ari es tagad eſmu.
Mihleſtiba, warenia mihleſtiba uš Roſi mani noſpeech lihds pat
ſemei! — Ai, dahrgā bruhte, tad tu ſinatu, kahdas mokas es
zeefchu, tad tu nebehdatu ne par kahdeem kavelkeem, bet nahttu
manas karſtas ſlahpes dſiſināt un manu ſirdi meerināt!“

Winshch patſ nemaj neſinaja, kā winshch ſhos wahrduſ bija
iſrunajis puſlihds diktā balfi, jo uš teem pat atbildi atſkaneja:

„Es jau nahtku, — es jau nahtku, mans mihlakais!“

Un diwas maigas rokas aplikās Emīlam ap kallu.

Emils bija tā ſamulfis un apſtulbiſ, kā neſinaja, waj
eſot nomodā, jeb ſapnojot.

Bet tas wiſs nebija nekahds ſapnis, nekahdi murgi, bet
tihra, dſihwa pateeſiba.

Rose, — ja, — Rose bija tā, kas winu apkampa un tad
nolaidās winam lihdsas uš ſoļa, ſagidama:

„Emil, mans dahrgais Emīl!“ Kapebz noſkumisti, kapebz
ſehrojees? Preezajees, kā Deewſ mums peeschlihris tahdu leelu,
beſgaligu laimi! —

Es ſinu, mans weenigais, kā Tu mani jau ſen mihlī, bet
nebiju wehl ſkaidribā, kā ſtahw ar manu ſirdi, — un redſi, —
tagad, — tagad ſinu, kā winu peeder Tew uš wiſeem laikeem!

— Emil, — dod man pirmo butschinu, par sihmi, ka muhsu firdis ir us muhschigeem laifeem saweenojuschiās!

Un Emils apkampa skaito, debeschktigo meitiu, speeda to pee sawam kruhtim un wina luhpas usspeedas zeeshi us Roses fahrtajam maigajam luhpam. Bet engeli debesis preezajās par scho dailo, jauno pahri, par schim firdim, kurās bija sawedusi kopā pateesa mihlestiba, pateesa firds wehleschanās. —

„Un wai man pateesi ir ta neisteizama laime Lewi fault par manejas?“ Emils maigu balsi jautaja. —

„Ka Tu wari wehl tā prasit?“ Rose atbildeja. „Tu jau redsi, ka tadehk esmu schē, lat Lewim pasazitu, ka mana firds peeder Lew un zitam neweenam, pateesi zitam neweenam, ka weenigi Lew, — Lew, — Tu mans weenigais preeks, mana zeriba un mans droschums!“ To fāzidama wina, willa Emiliu few tuwaki klaht, aplika rokas ap wina kalku un butschoja wina waigus, peeri un muti.

Bet un ari Emila kruhtis peepildijās svehtam mihlestibas juhtam. Winsch nu bija skaidribā, ka Roses mihlestiba ejot pateesa un ka ta nahkot no firds pamateem, firds dīlumeem.

Un preeka un laimibas pilns, winsch nu butschoja neskaitamas reisās sawu lihgawinu, sawu dahrgo Rositi. Winn laime bija leela, un wini jutās pazelti lihds pat debesim. Wini turejās weens otru zeeshi apkampuschees un klujeja labu brihtim, kamehr wezais ojols un warenas leepas dseedaja sawā mums nesapro tamā walodā, dīlū, dīlū mihlestibas dseesmu.

Par brihtim Emils ecerunajās:

„Manā weenigā, manā salda lihgawina, ko gan Taws tehws fāzis, kad winsch par muhsu mihlestibu dabuhs finat? Ni, man bail, ka winsch muhs neschiktir us wihs muhschu!“

„Firdsmihlais, nebaidees, ustiziga mihlestiba nebihstās nefahdus kaweklus. — Nebihstees, gan noahdisim wihs schkehrs klus, kahdi ari mums netiktu lichti zelta! Turi droschu firdi, gan Deews mums palihdses!“ Bet nu mans weenigais, faderinasimcees schini svehtā kluja naakti. — Schē nem no manis scho selta gredjenu, par sihmi, ka es Lewi mihloju, un mihlojchu lihds beidsā mam dwaschas wilzeenam. Redsi winam naw ne gala ne eesahfuma un tahda ir ari mana mihlestiba us Lewi, mans aufekli, mans weenigais, bes eesahfuma un bes gala. Scho gredjenu dabuju dahwinatu no saweem wezakeem eeswehltishanas deenā,

winsch schajā sīnā ir no leelas wehrtibas, bet Dew, Dew es
winu atdodu ar preeku. Luhdsu nem winu, — nem winu!
Gan pee mums ir eeraduñs, ka bruhtgans dahwina bruhpei
faderinashanas gredsuñs, bet schoreis lai noteek otradi." To
fazijusi wina usbahja dahrgo masumiau Emīlam us mašo pirkstu,
jo preefsch ziteem winsch bija par schauru un tad turpinaja:

"Tā un nu mehs ejam faderinajuschees Deewa svehta
waiga preefschā, — — —"

"Bet ari zilweku," kahda dobja, bet mihliga bals s eerunajās,
"ari zilweku, — ari muhsu preefschā!"

Un Emīla un Roses azim parahdijas dahrneeks Malwa
ar sawu seewu, kuri sawu dehlu mekledami bija schurp atmah-
kuschi un tā nejauschi Roses wahrdus nollausjuschees un kurus
dsirdot, wini tuhlin bija nogiduñchi, kas schē noteek. Bet jaunee
laudis nokrita preefsch wineem us zeleem, un Emīls sawa tehwa
roku skuhpstidams luhdsas:

"Mihlaïs tehws, svehti muhs, jo mehs ejam weena firds
un dwehfsele!"

Ari Rose darija topaşchu, Emīla mahtes roku nobutschodama.

Un wezais Malvis paslatijās us augşchu, us swaigshnaino
debesi, tad rokas us Roses un Emīla galvam uslizis fazija:

"Kungs Deews, Lawas azis skatās no augustajam debesim
us mums; Tu redsi, kas schē noteek; bet Tu ari sini, ka schihs
diwas firdis weena otru pateesi mihlojās, tapehz svehti Tu pats
winas! — Svehti Kungs muhsu behrnus un stahwi wineem
skaht wijsas behdas un breejmās! — So nahkotne ari nenestu, zaut
Lawu şpehku wini wijsu uswarès!" —

Un nu mani behrni, es juhs svehtiju Ta wahrdā, kuru
nupat peehauzu. Un to es daru, to dara ari mana seewa, juhsu
mahte. Ari wina juhs svehti, no firds dsilumeem, tapat kā es! —

Bet dahrneezes luhpas pakustejās un wina skaitija;

"Kas Deewam debesis leek waldit,
Us Wina muhscham zeredams,
Tam grib Tas wina behdas saldit
To brihnischki usturedams;
Kas us to Kungu palaujās,
Pa şmiltim tas nedivinās!" —

Un lehns wehſminſch eeschalzās ſchinī ſwehtſwinigā ažumirkli wezo ſoku jaros un dſirdamais lapu ſakuſtinajumis peclifa ſawu — Amen! —

Bet nu ari wezais Malwis ſazija;

„Esim nu behrni uſ dahrſa mahju; ir jau wehls laiks.

Un tā ari notika.

Schē nu wini pabaudija, ko Deewoſ bija dewis, pec ſam netruhka ari glahſite wihma.

Wini nu ari noſpreeda par ſchihm prezibam neweenam itin neko neſazit, pirms nebuhschot iſpehtijuſchi, ko gan Roſes tehwos par ſawas meitas mihleſtibu uſ Emilu buhſchot ſazit.

Un tahdas mi bija Emila un Roſes kluſas prezibas, noſwehtitas un eefwehtitas leelajā Deewa ſwehtnizā, ſem mirdjoſcham ſwaigſnem un ſpihdedamo mehnestī.

4. nodala.

Gruhta pahrbandifchana.

Emils un Roſe bija laimigi.

Wian ſtrſchu deriba bija eefwehtita un wini jutās ka no jauna pedſtimuſchi.

Wini nu ari ſagahjās beeſchaki, neka ſenak. Ja — Roſe atſtahja daudſreis pat wehlu wakarā ſawu wezaku dſiſhwofli un aifgahja, kluſi un nepamanita uſ maſo, kluſo dahrſa namiņu, kurſch atradās gandrihs dahrſā widū, ſegts no kūpleem leeleem kokeem un daſchnedaaſchadeem zereem.

Schē un wina pawadija jaukus azumirklus ſarunadamaſ gan ar ſawu karſti mihloto Emilu, gan ari ar wina wezaileem. Schē nu abi jaunee baudija leelās mihleſtibas preekus un laimi. Likai puſnati un daudſ reiſes wehl wehlaſki Roſe atſtahja ſcho laimes weetinu, ſcho maſo preeka oſtinu. Bet ka jau nekur netruhſt ſtaudigas azis, ſewiſhki preekſch eemihlejuſchamees, tā ari ſchinī muſchā ne.

Muiſchas wagars Speelijs jau ſen bija pamanijis, ka Roſe ne-eſot pret Emilu weenaldſiga; bija ari pahris reiſes redſejis, ka

Rose iſkahpj pa ſawas gulamiftabas logu ahrā un aifeet uſ ſinamo dahrſa mahjian.

Un kād mi Rosei, kā iſdaudſinatai ſtaifſtulei eeradās daudſ un daschadu prezineeku, un wina ne pee weena negahja, tad wina wagara ſirds newareja ilgaki kluſu geest; bet wiſch aif- gahja pee ſawa lunga un pauehneeka un eetſchukſteja winam kaut ko auſi, protams Emilia un Roses miheleſtibas noſlehpumu.

Schi uſtizamā wagara wehſts bija wezajam muſchias pah- waldneekam kā ſibera ſpehreens iſ ſtaidram debeſim.

Tomehr wiſch bija prahīgs wihrs un zeeta eefahkumā kluſu, gribedams pahrlēeziatees waj wagara wahrdi buhſhot pateeſiba jeb ne, un tad tikai riſkotees un leelakos bahrdſibas lihdſeklūs iſleetot, tik labi pret Emili, kā ari ſawu meitu Roſi.

Kahdā wakarā ſehdeja Rose, Emils un wina wezaki mihiſi kopā un ſarunajās par gaidamam kahſam un par preezigo, laimigo naſkotni.

Pulkſtens rāhdija jau weenpadſmito ſtundu, kād pee dahrſa namira durwim tika ſtipri peedauiſts.

Wiſi iſbijās.

Tomehr wezais Malwiſ uſzehlās un gaſja raudſit, kāſ tur gan tik wehlu gar wina durwim daufitos.

Bet pirms wiſch to paſpehja iſdarit, kād ahrpujē kahda baſks eefauzās:

„Eejitat durwiſ! — Schee deedelneeki jau wiņas ar labu neatdaris!“

Bet nu ari Rose eebrehžās:

„Mans tehw̄s — mans tehw̄s!“

Un mi nodardeja warens gruhdeens pret durwim un wezais Gartens, wagars un meſcha ſargs parahdijās atgruhſtās durwiſ. Pehdejam bija flints rokā, bet wagaram leela, reſna runga, ka- mehr muſchias pahrwaldneeka rokā eeschibejās maſſ ſewolweers.

„Waj ſchē ir tas pułka perekliſ, kurā mana meita teek apghnita un aprichta? He, wezi, dodi atbildeſchanu no ſawas nama tureſchanas! Kaunees wezais blehdi, kāſ tu pee manim tik ilgi ſawu deedelneeka maifi ehdi! — Teiz', — teiz' — wezais rakari, kā tu eedroſchinajeſs manu meitu eweſt kahrdinaschanā un poſtā? — He — ko?!“ — Dahrſneeka Malwa zeli grih- kojās; winam iſlikās, kā beidſama ſtundina eſot klaft.

Winsch gribaja kaut ko atbildet, bet wahrdi palika lakkā un mehle bija peelipuši pee schoda.

Bet nu Rose nostahjās tehwam preefschā un trihōschu balfi fazija: „Ne ſchēe, tehws, bet weenigi es eſmu wainiga, kadeht es ſchē eſmu. — Redſi, tur stahw mans bruhtgans, ar kuru eſmu faderinajusees un muhſu deriba ir eefwehtita Deewa ſwehta waiga preefschā!“

„Un tad ſcho lūpatu tu eſi iſredſejuſees par ſawa muhſcha beedri, ſcho plikadihdi! — Saki man, no ko gan juhs domajat dſihwot?“

„Tehws!“ Rose eekleedsas, „dari ar mani ka ſinadams, bet neaifkari mana bruhtgana godu. Wehl weens tahds wahrds iſ tawas mutes un es darifchu ſawai dſihwibai galu!“

Wezais Gartens ſarahwās. Schi nezereta atbilde winu ſamulſinaja, tomehr ſanehmeeſ winsch kleedja:

„Ko tu te muldi, es terw praſu, no ka juhs gan domajat dſihwot, ja es ari atlautu ſacet kopā? — He!“

Bet nu pagahja Emils kahdus ſolus uſ preefschu un teiza:

„Ta ir mana dariſhana, ar ko mehs gehrbſimees un ko mehs chdifi; bet ar kahdu teefibu juhs eelaufſchatees muhſu dſihwokli? Juhsu meita ir mana teefiga bruhte un par tahdu es winas uſſkatischu, kamehr mirſchu! Un nu man wairak naw ko fazit!“

„Salknahbi, — ſalknahbi, ſatur ſawu pkerſchki, zitadi liſchu tewi ſafeet un aifwest uſ ahrprahrtigo namu!“ wezais Gartens brehza. „Wagar, meſchafarg, ſeenat ſcho nelgu zeet, lai nododu winu tur, kur winam peckrihtas buht! — Ko gaſdat? — Es jums wehl reiſ ſaku, ſeenat ſcho deedelneetu zeet, ja paſchi ne- gribat kriſt ſodā!“

Bet Rose metas ſtarp Emilu un tehwu, eefakdamas:

„Tehws, nokauj mani! Tikai pahr manu lihki tu winu dabuſi. Es rebsu tauvu nahwes erozi, noſchauj mani, bet ne- aifkari manu bruhtganu!“

Un wezais Gartens ſajuka atkal. Kamehr winsch do- maja, kahdu wirſeenu ſchai ſeetai dot, nostahjās wina preefschā wezais Malwis un ſtingru balfi fazija:

„Zeenits kungs, domu jums padomu, rihkotees apdomigaki, ja negribat paſchi eeklutees leelā ſeſa un nepatiſchanas. Man gan drihsak teefiba juhs likt ſafeet un nodot peenahzigai teefai,

tapehz ka esat uslaususchi mana dñihwołka durwís un apbruno-
teem wihireem usbrukuschi manai familijai, warbuht ar man.
Juhsu meita ir mana dehla teesiga bruhte, un es, kà tehws,
eñmu winu deribu eeswehtijis; tadehk jums wajaga sche zitadi
uswestees un meera zelā ar sawu meitu un mums isdaritees."

"Ko? — meera zelā, — nu tad labi, — taifischu sawu
spreedumu meera zelā, bet usmanatees un klausatees: Jums
schi weeta ja-atstahj 14 deenu laikā un janodod wiſas leetas
fahrtigi un pareisi, bet juhsu dehlam ja-aiseet 24 stundu laikā,
ja negribat, lai to leeku fazeet un aifwest uj Rigu zeetumā. Un
nu juhs esat manu spreedumu, leezineeku klahibuhtue, dsirdejuſchi.
Par wina ispildischanu es gahdqschu."

"Juhs man newarat no schis weetas atlaist, jo es ne=eñmu
wis ar jums, bet ar leelkungu noslehdsis kontraktu. Ruhpejatees
labaki par sawu ahdu, lai ta valiktu wesela. Schoreis juhsu
grehkus neusskaititschi, bet ja nelikhat mani meerā, tad buhſchu
peespeests to darit!" wezais Malvis stingru, dužmigu balsi teiza.

Un wezais Gartens bija manami fatrzinats.

Malwa droſchā valoda eepuhta winam druzzin tà kà bailes,
tapehz winsch pahris reises eeklepojees, fazija:

"Labi, gribu kaut schehlastibai eet par taisnibu. Juhs
warat dñihwot ari uj preekschi, bet juhsu dehlam ja-aiseet 24
stundu laikā; nu wai esat tà ar meeru?"

Malvis grikeja wehl kaut ko atbildēt, bet Emils eekrita
starpa un fazija:

"Eñmu meerā, 24 stundu laikā aiseeschu! — Waj esat tà
ar meeru?"

"Peeteck," Gartens atteiza; bet turat wahrdu, zitadi is-
leetoſchi bargus spaidu lihdseltus!"

"Bet es eeschi sawam bruchtganam lihds!" Rose eesauzās.
"Wai dsirdi tehws, es winam eeschi lihds! — Eñmu winam
žoliuſees buht uſtiziga lihds kapa malai, un es tureſchi wahrdu,
tit teesham kà Deewo debesis dñihwo!"

Bet Gartens fatwehra sawu meitu aif rokas un wilka to
few lihds, lai gan Emils grikeja stahtees wezajam mutiſhas pah-
waldneekam zelā, bet wagars un mescha fargs atgruhda winu
atpašal. Winsch tikai kà knapi sadfirdeja Roses kluſi ifrunatos

wahrdus : "Mihlaikais rihtā, pulfsten 11 wakarā, wezajās īapenēs pee lihku pagraba !"

Un nu wina tika aīswesta projam, un winas ūlaikais, ūlaistais ūtahws paſuda nafts tumſibā Malwenu azim.

5. nodala.

Lihku pagraba.

Waram gan eedomatees, kahdā leelā usbudinajumā atradās Malwa familija, ūewischiči Emīla mahte, ūura iſlehja daudſ ruhktu ažaru. Winai nebija netik ween ūawa dehla, bet ari Rojēs diktis chehl. Wina iſſauza weenu reisi par otru :

"Ai, mans dehls, ai mana mihla, ūaldā meitina, kā nu jums abeem ūlahsees !" Ari wezais Malwīs noleeza galwu us ūruhtim un ūtaigaja pa iſtabu.

Weenigi Emīls ūturejās daudſ mas, lai gan wina ūrds gribēja kahpt wai pa ūaklu ahrā.

Tapat ari Roje iſlehja daudſ ruhktu ažaru. Wina ūalika ūauru deemu ūawā ūulamkambari un nerahdijs neweenam ūilwekam.

Wina nebaudija ari ne kripatinas no teem chdeeneem, ūurus tai eeneea.

Gan mahte mehgimaja winas gan ūchā, gan ta meerinat, bet wina negribēja ūaut eepreezinates, ūazidama :

"Ai, mihla nahwe, nahz ūatschu drihs — nahz drihs — nahz drihs !"

Mahtei gahja ūawas weenigās meitas ūiktens diktis ūec ūrds, bet ūchē wina newareja tai neko daudſ ūalihdsēt. Ari winai iſlikās ūchi ūeeta ūahda ehrmota, ūahda ūaſakaina. Wina nebija wehl pati ar ūewi ūlaidribā, ko tad nu wina ūareja ūeitai ūaſaidrot.

Bet wehl ūitas ruhpes ūospeeda Rojēs ūirdi.

Wina ūinaja, ūa tehwos nahkoſchā ūakti ūūtahdiſhot waftis, lai wina newaretu ūisbehgt, kā to bija ūolijuſees darit.

Un pateesi, kad ūaulite bija nogahjuſi, tad wina pamanija, ka gar winas logu kustejās kahds leels tehwinſch, leelu reſnu rungu rokā turedams. Un kas wareja ſinat, zik wiku tahdu tur nebija lai winas apwaſtetu? — Bes tam uſ ſinamam kapenem nokluht nebija weegla leeta; jo zelſch uſ tureen gahja pahr kahdu kļajumu, pa kuru ejot wareja winas, mehneſcha gaſimā, drihs ween eeraudſit. Wajadſeja nemt zitu zetu, tas ir: wajadſeja eet pa Gaujas ūahwo kraſtu, pa klintim un aifam, pa zereem un beſumeem.

Bet wina gribēja wiſu panest, ja tikai tiktu ka nekā pa logu ahrā un tad dotees turpu, turpu uſ ūchauſchaligo, neap- dſihwoto weetu, ja tikai waretu paduſetees vee ūava mihlaſka kruhtim, kaut ari tikai kahdas ūekundes. — Pulkſtens nosita jau deſmito ūundu un nu bija laiks klaht eeſakt rihkotees.

Wina atkrampeja nedirboschi logu ahus un tad pabahſa druzzin galwu ahrā:

Hui, tur jau ūahweja waktneeks ūawu leelo muhju turedams rokā, bet wina azis raudſijas pawiſam uſ otru puſi un newis uſ logu.

Wina nu pakehma melnu brahnu un apſedſa ar to galwu un tad iſkahpa pa logu ahrā, bet nolikās tuhlin ſemē un wilkās tschetorahpus uſ preeſchu. Un ūchahdā wiſe nu winai iſdewās aiffneegt tuwejos kruhmus, bes ka waktneeks to buhtu pamanijis; warbuht ari, ka winſch tahs notureja par muischās leelo, melno ūuni, Bosku.

Wina nu lihda pa kruhmeem un beſumeem uſ preeſchu, ūarp kureem atradās ari weetu weetam aſee ehrſchku kruhmi, pee kureem peeturedamees Roſe ūadurſtija pirkſtus un ūaſlambaja gihmi. Gaujas kraſts bija nelihdens un bedrains, tapehz wina pakrita daudſreis gar ſemi. Bet nekahds ūahpju eeſleedſeens ne- gahja pahr winas luhpam, drihsak ta preezaļās, ka tikusi iſ ūawu wezaku dſihwokla laukā un waredama nokluht tur, kur winas mihlaſkis uſ to gaida. Wija ari jabihſtās, wai tikai ne-eekriht kahdā dſitumā, no kureem deenās laikā deeſgan gruhti iſwairitees un kur nu wehl nafti.

Wina ūoriteja ūarsti ūeedri gar waigeem, ūamehr dreheſ ūauſos ūaros aifkerdamās, weetu weetam ūaplīhā.

Bet nekas par to; — tikai turpu — turpu — kur laime gaida, kur winas Emils atrodās!

Beidsot wika rahpas pa krastu us augschu, gribedama ifsinat, wai jau nebuhtu noktuwojji pee wezajam kapenem, jeb wezas kapsehtas, un — re — ak laime, wina eeraudsija gluschi tuvu wezo, sadrupuscho kapsehtas sehtu, un tur tahlak diwus wezus lihka pagrabus, apauguuschus daschnedaschadeem zereem un fruhmeem. Un nu — winas sirds eegawilejas — jo tur parahdijas kahds tumsch tehls, kuru wina tuhlin pasina — pasina, ka tas esot Emils.

Bet nu wika steidsjas turpu — wehl kahdi foli, un nu — nu wina bija pee mehrka, — bet tad ari pasuda tai spehki un ta eekrita sawa mihlakā rokās.

Tomehr wika dris ween atschirga un tschukstina: „Ni, mans weenigais, tatshu tikamees! — Nahz, mans dahrgafais, kahpsim schinī pagrabā eekschā, wina durwis jau sen ir satrituschas, wehs waram weegli tajā eekluht; schē augschā ne-esam drofchi, jo mans tehws ir nostahdijis wiſut waltis; — nahz — nahz — eesim!“

Emils paklausija.

Un nu wini eegahja wezaja lihku pagrabā un kahpa pa wezam akmena trepem semē, tajās telpas, kurās senak bija stahwejuschi sahrtki, bet tagad no teem nebijā gandrihs wairs nekas redsams, ka tikai kahdi satruhdejuschi dehla gabali. Schauschaligs skats; bet ko mihestiba behdā par schauschalibū; winai wiſs weena alga, ja tikai panahk sawu mehrki.

Emils aindedsinaja svezi, kuru winach bija panehmis lihdsi; panehma kahdu jahrka galdu, palika tam katra galā kahdus akmenus apakschā uu folis bija gataws; bet svezi eesprauda gruweishchos, lai schi nahwes weeta nebuhtu parwišam tumschā, un nu tik wehl winach krita sawai lihgawinai ap kallu, eesautdamees: „Mana sirdsmihlotā meitina — mana dahrgā lihgawina, šintu kahrt tewim pateizos, ka tu atnahzi schurpu, lai waretu wehl reis baudit tawas mihestibas saldumus pirms schkiramees! — Ja, mana weeniga, muhju schkirchanas stundina ir klah, bargais liktens muhs schkir un mums nav schim brihscham spehka winam pretotees; tapehz svehtifim schos azumirklus, kuri mums wehl atlifikchi muhju mihestibas laime, lai schi kluſā posta weeta pahrwehrcħas par paradisi, par kahsu namu!“

Un winach nowilka lehnam Rosi us pagatanwoto foli un pats noſehdas tai blakus, winas fajukuschos matus fakahritodams.

Un nu wini turejās weens otru zeeschi apkampuschees un abi kluſeja labu brihtian, bet tad Rose eehauzās: „Mihlakais!” un speeda ſawas luhpas uſ Emila luhpam un nu mainijās gari, gari ſkuhpſteeni, ilgas, ilgas butſchinas.

Ta, wini bija ſchinī azumirkli laimigi un aijmirſa wiſu paſauli, aijmirſa behdas, aijmirſa ſchirkhanas ſahpes.

Un zeeſchaki un zeeſchaki wini wilka weens otru ſewim ſlaht, itin kā gribedami, lai winu kermen iakuſtu kopā weenā tehlā, weenā buhtē, uſ muhſchu muhſchigeem laikeem.

Un nu Emils tſchukſtinaja: „Saldaka!” un atkal wairak-kaſtigas butſchinas bija dſirdamas kluſajā lihku pagrabā.

Weſela ſtunda jau bija aijritejuſi, bet preeſch ſcheem eemihlejuſchamees wina bija tikai weena ſekunde, weena minute bijuſi; wini ne domat nedomaja, ka puſnakts jau pahri un ka drihi jadodās mahjup.

„Ai, mans dahrgais Emil, waj mumis pateesi jaſchkirās?” Rose paſluſu balsi ſazija. „Waj teefham tam ta wajaga notik? — Waj tad nekahds zeljch neatrodās wiſa paſaulē pa kuru warenum kopā ſtaigat? — Emil, waj tam wajadſeja ta buht? — Mihlakais, ta buhtu, ja tu paliftu ſchē un nebihtos mana tehwa draudus? Ko gan wiſch tevo warenu padarit?”

„Saldaka,” Emils atbildeja, „ne, — newaru palilt; paſihſtu tawa tehwa rafſluru; ko wiſch weenreis apnehmeeſ. to wiſch iſwed ari galā! Man ir ja-eet un tas ir wijs! — Širds man luhſt, tad eedomajos, ka nu buhſim uſ ilgaku laiku ſchirkirti, bet nekas, — gan Deewſ ſawediſ muhs atkal kopā. Paſaužimees uſ winu, gan wiſch iſwedis wijsas lectas galā.

Bet kamehr wini ſche ta ſarunajās un ſchirkhanas brihtimus pawadija, tikmehr muiſchā iſzehlās leela kneda.

Wezais Gartens nebijā warejis gulet, bet atkal uſzehlees ſtaigajis uo weenas iſtabas otrā, beidſot eegahjis ari ſawas meitas gulamistabā, gribedams pahrleezinatees, waj pateesi wina meita tākī atrodotees, bet ai, ka wiſch iſbijās kād eeraudiſija ſawa behrna gultu tuſchu, bet logu walā!

Wiſch dewās laukā pee waſtnekeem, bet atrada gandrihi wiſus guļot.

„He, rakari, he — augſchā, auguſchā maitas gabali!” ta wiſch brēža. „Waj juhs ta iſpildat manu pawehli? Pagai- dat tikai druzjin, gan juhſu ahdu gehrefchu! — He, Žuri, Mika,

Indrif, kur ir mana meita?! — Wira ir projam, bet juhs
gulat ka pelawu maiſi! — Meklejat, meklejat un lai Deewos juhs
ſchehlo, ja to neatradisat! — Zelat ari augſchā wagari, ſchfilteri
un mescha fargu, man wajaga parahdit, ka eſmu ſche wehl kungs
un pawehlneeks!

To iſgruhdis wiſch dewās ka ruhldams lauwa uſ dahrſa
mähjinni, bet kad wiſch tur neatrada ne meitu ne ari Emilu,
tad winam eefchahwās breeſmigas domas galwā un kleedſa:

Wini ir aifbehguſchi! — wiki ir aifbehguſchi! — Ni, manu
ſuhru deeninu! — Aifbehguſchi? — Warbuht ari padarijuſchees
galu! Divi dewini man to ſinat, tad gan buhtu leetu pawiſam
zitadi eekahrtojis!

Un nu wiſch dewās atpaſal uſ muſchu. Wagars nahza
winam preti, bet wiſch to nepamanija ſawu leelā uſbudinajumā,
un eezirtas taisni tam kruhtis.

„Sahoditi kofi!“ wiſch eekleedsas, „rihtā liſchu wiſus no-
zirſt! „Sa-auguſchi paſchā zelā!“

Ja, Gartens bija ahrprahibai tuwu, jo neween duſmas
bija ſagrahbuschas wina ſirdi, bet ari ſchehlums par ſawu meitu,
par ſawu weenigo behrnu; — jo wiſi ſinaja, ka wiſch ſawu
meitu mihloja, un tapehž nu ari ſchi ijmifchana.

„Kungs, kungs,“ wagars eefauzās „neeſmu nekahds kofs,
bet juhsu wagars! — Dſirdat jel, wakar dſirdeju juhsu meitu uſ
Emilu ſakam, „Rihtivalarā, pulkſten 11. wegaſ ſapenēs pee lihku
pagraba! Kad tikai wiki naw tur aifgahjuſchi, lai waretu buht
netrauzeti? Kungs eſim turpu raudſit, waj tilk wini tur naw?“

„Ja — ja!“ — wezais Gartens kerkeſteja, „domaju gan,
ka ari es dſirdeju ſhos wahrdus! — Ja — ja — dſirdeju,
dſirdeju! — Turpu, turpu uſ wezo ſapfehtu! Puſchi ſchurpu —
ſchurpu! — Projam — projam uſ ſapenem! —

6. n o d a l a.

Guhſtſchana.

Kamehr nu muſchā leels uſtraukums un ſajukſchana wal-
dija, tilmehr Emils un Rose atradās wehl arweenu ſinamā

lihku pagrabā, zeejchi apkampuschees un weens otram ūwas behdas un raiſes iſſuhdsedami. —

Bet kas tas?

Augschā bija dſirdamas zilweku balsis.

Un wini dſirdeja kahdu ūkam:

„Ja gan, tur wini buhs!“

„Uuhk ſchē kur tihi jaunas pehdas.“ „Pateeji, wini ir eegahjuſchi pagrabā!“ —

Emils un Rose iſbijās.

„Pujschi, strikus pee rokas, eita eekſchā un ūjeenat abus, un tad tif wehl wedat ahrā!“ kahda zita balsis ūzija.

„Mans tehwis!“ Rose ūzpeestu balsi eesauzās.

Bet Emils apſkatijās pehz kahda daitka ar ko neluhgtos weesus ūgaabit. Winsch ūkatijs un wiſapkahrt, bet newareja neko eeraudſit, kas atgainiſchanas brunam waretu noderet. Beidſot tatschu winsch eeraudſija kaut ko ūwiſchku kahdā faktā, un redſi, tas bija galwas kauf. Winsch ujehla to paſcha un gaidija uſ tahm leetam, kuram nu bija nahkt.

Winsch pamanijs, kā neweenam lahgi nepatikās, kahpt miruſcho naminā eekſchā. Pujschi ūtomijs un weens no wineem ūzija: „Kungs, bet kad tur buhtu ūahrki preekschā, ko tad?“

„Ko?“ — Kas tew par dalu gar ūahrkeem, kahpi tikai ween eekſchā! — Nu, kas buhs pujschi? Mika, Juri, Indrič, neschehloſchu ne ūchaba, ne alus, — paſlauſat jel un ejat eekſchā!“

Kad pujschi dſirdeja ūchabi un alu peeminam, tad winu duhſchā atdihwojās un kahds no teem teiza:

„Nu, kas tad tur par nelaimi! — Gēsim!“

Un wehl diwi ziti winam peebeedrojās un eesahka kahpt pa wezajam akmeku trepem ūmē.

Emils bija pa tam paſlehpées eekſchpuſē aīs durwju ūtenderes un ūgaidija, mirona galwas kaufu turedams rokā, ūwas guhſtitajus.

Kā jau teikts, pujschi kahpa lehnam un apdomigi pa pagraba trepem ūmē, un uſ preekschbeidsamo paſlapeenu no-kuwuschi, wini paleezās uſ preekschu un ūkatijs atplehſtam azim pagrabā eekſchā.

Bet nu ari Emils nestahweja wairs meerā, bet pagruhda wineem galwas kaufu ūmē azim. —

„Wai Deewia, — wai Deewia! mironi nahk! — mironi nahk!“ Un kleegdami, brehldami puishchi dewas atpaal, un augshchā tiluschi wixi skrehja projam wezo muischas pahrwaldneeku nogahsdami gar semi, arween wehl brehldami:

„Wai, wai! — Mironi nahk, — mironi nahk! — Projam — projam!“ —

Un pateesi, wixi neatskatijas wairs ne atpaal, bet dewas mahjup, wezo Garteni atstahdami gulot semi.

Protams, ka ari ziti nu wairs nefahpa pagrabā, bet fahla pamašam wirstees ahrā is kapfehtas.

Tad wezais Gartens užzehlas no jemes augščā, tad wišč redseja, ka ar ſcheem mahatizigeem laudim naw nekas isdarams, tapehz apnehmas weens pats nejauko leetu iſwest galā.

Wiſč kahpa lehnam pa finamam trepem lejup ſazidams:

„Roſe, es ſinu, ka Tu ſchē eſi; nahzi jel augščā; es nedariſchu Tewim neka launa. Nahz, gribu wiſu aismirſt, wiſu peedot, — tikai atmeti ſawas prezefchanas domas. — Nahzi, — nahzi! —

„Ja tehw, ſchē es eſmu, bet pirms es negreſiſchos mahjup, kamehr Tu nebuhsji ari Emīlam wiſu peedewis un nebuhsji ar to ſaderejis meeru.“

„Ari winam peedodu, tikai wiham ja-atstahj pat ſchodeen muſcha. Zitadi newaru! — Nu, ko gaider, nahfeet tafſchu abi augščā.“

Un Emils ar Roſi roku rokā ſakehrufchees parahdijas Garteni azim, bet wezais tuhlin eefauzās:

„Laiſchat tuhlin rokas walā; es newaru Juhſu negehligo miheleſtibū eeraudſit!“

Wiai nu uſkahpa wiſi pa trepem augščā un tad tik wehl ſakematijas zits zitam azis.

„Eſimi mahjup!“ Gartens teiza, „un nekahrtosim muhſu leetas!“ —

Un ta ari notika.

Wini drīhs ween atradās Garteni dſihwoļla ehrtajās telpās. —

Wezais kungs uſskatija wiſpirms ſawu meitu zeescheem ſkateeueem, bet tad teiza:

„Roſe, Tu eſi manu firdi ſadragajuſi, uſ manueem firmeem mateem launu un apſmeeklus kraudama. Tu eſi bes manas

sinas un atlaujas ūaderinajusees ar ūho jauno zilweku. Tu eſi ſawu wezaku dſihwoſli wairak naftis atſtahjuſti un gahjuſe ſlepenibā mihiſinatees, ari ūchini nafti. Tu man padariji ūahpes un ſirdehſtus, tapehž no ūchi azumirkla rehkinajot. Tu eſi mana zeetumneze. — Gan nemetiſchu Tewi zeetumā, bet nolikſchu ſem ſtingras uſraudſibas."

Un Tew, Emil, atkahrtoju wehl reiſ, tuhlin atſtaht ūho mujiſchu, ja negribi eeſtrift leelās nepatiſchanaſ. Tomehr wehl ſo, — ja Tu apſolees, wairſ nekad manai meitai ne tuwotees, jeb ar ziteem wahrdeem ūakot, no wiaas pawiſam atſakees, tad es gribu Tewim tuhlin iſmaſhāt 500 rublus, kā zela naudu. — Nu ko domā?"

Emils zeeta kluſu, turpreſi Roſe eeſauzās:

"Tehws — — —"

"Kluſu", Gartens winu pahrtrauza; "tagad es runaļu; es — Taws tehws!" —

"Es eju," Emils teiza, "bet Juhsu ūintus negribu! — Deewš lai palihdi man un Jums! Juhs tagad ūchlikrat diwaš ūrdis, kuras uſtizigā mihiſtibā ūaveenojuſchās un kuras buhtu laimigas un Jums pateizigas, ja Juhs nebuhtut eebrukuſchi winu wiđū!" —

Tad uſ Roſi mihiſtibas pilnam azim paſkatiſees, aifgahja projam; bet Roſe eeziņas ſawā guļankambari un raudaja ruhktas aſaras.

7. nodala.

Savadas ūahſas.

Weſels gads jau bija aijtezejis, tamehr Emils bija mujiſchu atſtahjis; bet ari weſels gads, tamehr Roſe pehž winu ilgojās un ūehrojās. Winas koſchee ūkaiſtee roſchu waidsiņi bija paliuſchi dauds, dauds bahlati, bet to teefu jo ūkaiſtati. Winai eeradās weens prezineeks pehž otra, bet, kā mums jau ūinams, wina tos wiſus pecklahjigi atraidija. Tehws gribēja wai no ahdas ūprahgt laukā, kad winiſh redjeja kā prezineeku ūarpa bija

daschi bagatneeki, godigi un zeeniti wihri, labā stavā stahwoschi tehwa dehli.

Bet ko darit?

Meita palika pee sawa Emila.

Beidsot eeradās par prezineeku kahds smuidris jauns mescha-kungs. Tehws un mahte sanehma wijsus spehkus un speeda Roji tatschu jcho patihkamo, turigo, jauno wihru prezēt. Un wezaki mozija winas tik ilgi, tamehr Rose nebija fazijuse:

„Darat kā sinadami; — ja Juhs domajat, ka tas ir Deewa prahis un nolehmums, tad gahdajat par kahsam. Titai to es issluhdjos, — un jchi ir ta galwenaka leeta, — lai mans bruhtgans nemehgina man preeksch kahsam kā nekā tuvotees. Gribu tahs atlikuschās deenas uodsihwot Emila peeminai, — un tad, — tad — —“

Nu bija preeki bes gala. Rose bija tatschu reis peenehmuši prahtu.

„Paldees Deewam!“ Gartens eefaujās, „tatschu reis, — tatschu reis! — Nu, nelas, wai tad tas nu tā pirmo reisi eet paſaułe? — Gan buhs wijs labi! — Pagahjis, ajsmirsts!“ —

Un nu wezais Gartens atrafija naudas maku un bija tik dewigs un wehligs, kā wehl nelad.

Wirsch tuhlin eedewa Rosei wairak ſimitius, fazidams:

„Schos ſimtus Tewim dahnwinu tapehz ka Tu biji man jchoreif poſlauſiga. Tu mari par teem pirk, kas paſhai patihkams, rotas, pehrles, jeb briljantus. Wiſu zitu es tā kā tā apgahdaſchu, un Tu newareſi ſchehlotees, ka Laws tehws buhtu ſkops.“ —

Rose ajsbrauza ari pateeſi uſ pilſehtru, fazidama, ka jchais eſot jchis un tas jaapgahdajot, jo kahjas stahw jan preeksch durwim.

Bet kād wina abrauza mahjā, tad ta iſſkatijās daudſ, daudſ jautraka nekā ſenak, daudſ omuligaka un preezigaka, nekā zitkahrt.

Kadeh?

Kas to nu wareja ſinat. —

Tehws to wiſu redſedams, preezajās ar leelu preeku un atlahwa ſawai meitai rihtotees pehz patihkhanas. Wina driftsteja ari atlač apmeklet dahrneekus, ko tehws ſenak bija zeefchi ajsleedſis; ar wahrdū ſakot: Rose bija ſwabada wiſadā ſinā. Tomehr, — tomehr, kād wina noſehdās pee klaweerem, tad

winas akordi ūkaneja druhmi un ūchrigi, likas ka tumšchi padebeschi guletu us eemihlota instrumenta stihgam; likas ka ūkaistās jaunawas pirkstos atrastos dſilsh noslehpums. Un kād wina ūku maigo, jauko balsi pazechla un djeedaja, tad winas mihlaka dseešmina bija ūchi:

Tas newar buht, tas newar buht,
Kā ūstu muhſham, kas man dahrgs;
Lai gan ir gruht', lai gan ir gruht',
Tak mihlestibū dwelhſel' juht!

Arweenu ween, arweenu ween
Es zereju wehl uakt' un deen'! —
Gars turpu ūkreen, gars turpu ūkreen,
Kur mihlestiba ūkonus ūeen!

Tik tam buhs buht, tik tam buhs buht
Man wajag wina muhſham ūkucht.
Ko ūrds man juht, ko ūrds man juht,
Tas nefawihſt un nefatruhd.

Ak jaukais brihd's, ak jaukais brihd's
Nahz, paradisei laimē ūkhts!
Nahz preeka ūkhts, nahz preeka ūkhts,
Kur ūkhsam ūknotis buhs ūkhts! —

Bet nu ari peenahza pateesi Roses ūkhsu ūkhts.

Smuindrais, pateesi ūkaistais mescha-kungs ūon Wald, atbrauza jau ūkhtdeenas wakara ūee Roses wezakeem un gaidija us laimigo ūkhtdeenu — ūkhtdeenu.

Ai, kā wiſu rokas ūkstejās un kā wiſs ūkta ūkhts ūkhts un nospodrinats. Ūahlē ūkta no tihram, ūeedoscham puķem ūaulibas altars mahfsligi ūjzelis. Ūukes, ūkoni, un wiſur ūkoni un ūukes.

Roses bruhtes gresnumi ari jau wiſi bija ūkahrtoti un ūtahweja winas ūkamkambari us galda. Tur nu netruhka ne dimanti, ne pehrles, ne briljanti, ne dahrgakmeni.

Ai, un kād wina ūkta ūkhts ūpliksees, zit ūkaista tad wina ūnebuhs!

Ai, laimigais jaunais wihrs, laimigais bruhtgans; tew gan ūkaista bruhte; tihrs engelis no augstam Deewa debesim! —

Ūkhsu ūkhts auža un ūkhs ūt to ari leela behdu deena.

Io schini rihtā Rose wairās neatradās ūawu wezaki
paſpahri! —

Ojokalna Rose bija paſuduſhi! —

Sajukšhana un waimanas bija leelas.

Taunais brushtgans eesehdās ūawos ſpihdoschos ratos un
aifbrauza projam, nepaſazijis wezeem, ūatreelteem Garteneem ne
ardeewas.

Mahēſligais puču altars tiča atkal noahrdits un kahsu
froni iſnihzinati.

Wezais stuhrgalwigais Gartens lausija, aif kauna un
ſchehlumeem rokas, un neſinaja ſo teift, ſo ſazit. Reisu reisem
diſirdeja to eeruhzamees:

„Di, — vi!“

Un tad atkal:

„Di, — vi!“

Šcis nu bija Gartena meitas un ſon Wald'a ūawadās
kahſas, ſo Roses wezaki nu weeni paſchi ſwineja, protams bes
brushtes pahra, eeftenedamees wehl arweenu:

„Di, — vi!“ kamehr pahr paſchas luhpami gahja:

„Ach, — ach!“

8. nodala.

Paſju dnu ſch i.

Paſuduſchi! —

Ali, breenigis wahrods!

„Paſuduſchi!“ —

Tau kad ſchirkamees uo labeem draugeem, ſirds ūahy un
ſehrojās; bet zik wairak nu neſahpēs ſirds un nenofkums dweh-
ſele, kad ta ūakot, paſaudejam nezereti, paſchu meejas un aſinis,
un kad nemas neſinam, kur muhſu mihlee atrodās.

Paſuduſchi! —

Šcis wahrods ūatreela wezā Gartena ūundſi ta, fa tai bija
jaleekas uſ gultaſ.

Wina wahrga un ſlimoja kahdu laizian, bet tad aifgahja
uſ wiņpaſauli.

Wings heidsmais wahrds eftt hiijs:

„Basuduschi!“ —

Pehz scheem swarigajeem liftena siteeneem weza Gartena
pusfirmee mati valika us reisi sneeqa haldi.

Wirsch staigaja lä ehna apkahrt un behdajās neween pehz
sawas ilggadigās laulatas draudsenes, bet ari par sawu meitu,
sawu weenigu behrnu. —

Winam nu bija japeedsihwo, ḫa to jau daudj ziti peedsih-
wojuſchi, ḫa pateeſa miheſtiba eespehj wiſu un ḫa mehs nedrihſ-
stam winai lift nekahdus eedomu ſchekhrsichlus zelā.

Un ta nu pagahja deenas un nedekas.

Węzä Garterne dsihwe nu bija wehſa un aufsta, bes pree-
ſem un bes jautribas!

Hui, rudens, rudens — wiāam bija atnahzis wehſais
dſihwes rudens daudſ, daudſ ahtraki, nekā wiāsch pats to
bijā zerejīs.

Beidsot winam tafschu eenahza kaut kas prahtha, proti: winsh eefahka apzeemot wairak reises nedelat wezo dahrneetu Malwi. —

Ja gan, ta padara behdas wezu wezos eenaidneekus
par draugeem.

Kahdā deenā wijsch fazijs: "Sakat tatšhu man, mihijs Malwi, wai Juhs nesinat, kur Juhsu depels Emils atrobdas?"

"Kungs, kā tad nu tehw̄s nesinās, kur wina behrns atrodās. Mans dehls ir neilgi atpakał eezelts par mescha-fungu un winam ejot gluschi labi."

"No? — par mescha-lungu!" Gartens eesfauzàs un negri-beja sawam asim tigèt.

"Ja gan, kungs, zaur sawam skolas sinibam un ahtri
klahtpeemahzishanos winsch tizis pee schi goda. — Preezajos ka
mani grashchi nau kritischi semê, bet nesuschki labus auglus."

Bet Gartens murminaja: "Mescha-lungs? Tas ir gan
kreetnis, eenesigs amats. Buhtu Emils toreis mescha-lungs
bijis, tad jau nebuhtu winam nebuht sawu meitu leedsis. Di,
— bet nu ir wijs par wehlu!" —

"Nu, nekas kungs, kas war sinat, wai winsch drihs neatnahks. Winsch jau gribaja lahdas nedelas atpakał Juhs apmeklēt un tad par jaunu Juhsu meitas roku isluhgtees; bet tad dabuja sinat, ka zits esot preekhā, tad wairs nenahža." --

Malwa wahrdi duhras Gartenam ka nasis sirdi. Winsh domaja:

"Un kad winsh schodeen jeb rihtā nahktu, ko gan es winam nu lai rahdu? Wijs tuksh, wijs pasudis!" —

Tas nu bija jauns behdu stieens pret wezā Gartena fruhsttim; bet ko darit: iſleetu uhdeni jau wairs newar ſaſmelt.

"Bet ſakat man, kungs kur tad atrodas ſchimbrihscham Juhſu meita? Dſirdeju ka neefot wiſ mahjā . . Malwīs jautaja.

"Di, mihiſais draugs, uſ ſcho jautajeenu newaru Jums neko zitu atbildēt, ka tifai: wiſa ir paſu duſi! Jo es pateeſi nesinu, kur wiſa tagad atrodās!" —

"Kungs, ko nu neekus, ta zilweſ war paſuſi?" Malwīs atteiza. "Pameklejat ween, gan tad atradiſat."

"Ne, ne — draugs, eſmu deesgan noſuhlejees tai nahkt uſ pehdam; bet wiſa ir eelrituſi ka uhdeni! — Gan apjautajos pee ſaweeim, gan atkal pee ſewas radeem, bet neweens man newar itin neko paſazit. — Mana meita ir paſuduſi!"

"Kungs, ja atlaujat, tad rakſtischi ſawam dehlam Emīlam, lai wiſch pehz Juhſu meitas melletu; warbuht ka wiſch to atradiſi?"

"Rakſtat, rakſtat, kad tikai es atdabutu ſawu behrnu! Wai tad Juhs domajat, ka man nemaf naw ſirds fruhſtis? Wai domajat, ka es neko neſajuhtu? —

"Ta gan nedomaju, kungs, bet zitu lauschu juhtas nizinat, ari naw pareiſi. — Kas nu galn galā ir iſnahžis? Nekas wairak, ta aſaras un raiſes ta Jums, ta Juhſu behrnam. Tomehr zereſim wiſu labu, zereſim, ka Deewos dos laimi un liks atraſt tahs, pehz kuras Juhſu tehwifſchliga ſirds ilgojās.

Un ta nu wiſi daudſteiſ ſatikas un ſarunajās.

Wezā Gartena lepniba un eebildiba likas buht ſuduſi, lai gan wehl reiſu reiſem uſleefmoja wezā augſtprahtiba, wezais bruaneezibas lepnumis, tomehr wiſch nu bija wihrs, kuru behdas atradiſchahs par zeenigu paſraudit, un modinat fruhſtis miheleſtibū uſ Deewu un zilwekeem.

Tel neraudi, kad gruhtas behdas Tew moza wahjo ſirſniu:

Par ſwehtibu nahk ſirſchu ehdas

Un galā gaſmo prahtiku; —

Deewos ſin, kas latram uoderigs,

Tik eſi pats ween pazeetigs. —

Deews sawā sinā lizis laiku,
Kur tawas skumjas miterees;
Wīnsh peegreesis tew sawu waigu
Un drihs pahr tew apschehloees.
Jo Wina zelsch ir brihniischkligs
Un Wina padoms besgaligs.

Schee pantini nu nodereja ari uſ wezo Garteni, tomehr
wīnsh bija wehl tahlu noſt no palauſchanas uſ Deewu, no zeribas
uſ sawu ſungu un Peſtitaju un tahlu no tizibas altareem;
jo tad wīnsh wakaros gahja pee meera, tad neſalika wiſ rokaſ
kopā un nesazija wiſ: Deews, eſi man grehzineekam schehligs!
bet fehrojās, no puhtas un ſtenea:

„Paſuduji — paſuduji!“ —

9. nodaļa.

Keijsara dahrſā.

Bet kur gan nu bija Roſe, ſchi ſtahta warone un mihleſtibas karaleene?

Gluschi weenkahrschi: wina jau bija kahsu preekſchwaſkarā
atſtahjuji wezakū pajumtu, aifſteigufees uſ tuwakajo ſirgu-pati
un aijbraukuſi uſ Rigu, kur wina jau kahdas pahris nedelas
preekſch tam bija noihrejuji labi ehrtu dſihwokli. Un tā kā
wina iſſludinajās pa laikrafteem, par muſikas un dſeeſmu ſkolotajas,
tad darba un pēlna wina nebuhrt netruhka, bet drihs
ween wina bija ko daritees pilnas rokaſ.

Un tas bija labi un pareisi. Tomehr ari winas ſirds nebijā
wiſ beſ wahtim. Ari winas ſirdi grauſa kahds tahrys,
kas negribeja rimees to krimpt un možit, — un tas bija un
palika Emils, winas weenigais ſirds luteflis, weenigais ſirds
lolojums. Kamehr wīnsh bija aijgahjis, wina nebijā no ta
nekahdas ſinas dabujuji. Wina pat neſinaja, waj wīnsh naſ
wehl dſihwos, jeb duſs kur nebuhrt kahdā baltā ſmilſchu ūlānīnā.

Wina daudsreis sehrojās:

Es sehrās slihktu
Un scheitan nihktu;
Es sehrās slihktu
Sahp sirfnina.

Es winu mihlu
Leel' few par kihlu;
Es winu mihlu;
Winsch nesin' to! —

Es behdās gaudu
Un daudsreis raudu;
Es behdās gaudu,
Winsch nedfird to.

Tik kapā rimšchu
Kad tajā grimschu;
Tik kapā rimšchu
Es sehrotees! —

Un tā nu wina dsihwoja. Valas brihschos wina usmekleja kahdu kluſu weetini, wai nu us bastei kalmu, Wehrmana dahrsā, jeb ari kur zitur, atſehdās tur un pahrdomaja ſawu ihſo, bet deesgan raibo dsihwes gahjumu. Tomehr wiſmihlaki wina pakawejās Neijara dahrsā.

Sche ſem diſchenajam, klaplam ſeepam wina atzerejās tos wezos ſokus, kuri pei winas ſaderinachanās ar Emiliu, zaur ſawu lapu pakustinajumun Emila tehwa ſwehtibai bija peelitukchi ſawu „Amen“.

Schē wina jutās ka atſhwabinata no pilſehtas ſmalzibas un pahrpīhlejumeem. Schē wina domajās eſam us augſtajeem Gaujas kraſteem, kurus ari apehno leeli, wezi, kūpli ſoki, beesi zeru un daschnedaschadi angī.

Schē wina nu ari pahrlaki, ka wina ſawu wezaku ſirdis eſot dſili, dſili apbehdinajuſi, gan zaur ſawu miheſtibu us Emiliu, gan ari zaur ſawu aibehgſchanu us Rigu. Ja, — wina pat prahloja, wai gan winas leelā miheſtiba us Emiliu nahlot no Deewa, jeb tikai no paſchas ſirdſeekahrofchanas? —

Wina noriteja sche dascha asarina par staistaieem waidsneem un daschas klušas nopushtas uskahpa no schejeenes Deewa Tehwa preechhä, pee kam wežas leepas schuschinaja un peelika klahf sawu „Amen, — Amen“.

Seo dara un kā dsihwo winas wezaki, to wina nesinaja. Kür palizis Emils, wina ari nesinaja.

Wina tikai zereja, kā winsch kahdreib atnahkshot un tad wedishot pee laulibas altara; bet, kad tas notikshot un kā tas wiſs iſeefshot galā, par to wina mai ſo behdaja.

Winas weeniga wehlechanas bija un palika: „Kad tikai atnahktu mans Emils!“

Un ſchahda nu bija Oſolkalna Roſes uſtiziga miheſtiba, neſchaußiga un bes aiffpreedumeem.

Par tam wezais dahrſneeks bija turejis Gartenam wahrdū un rafſtijis Emilam, kā ar wiſam leetam ſtahw un kā weža muſchias pahrwaldneeka uſſkati ir groſſiujſchees un kā winam nu eſot wiſulabalās zeribas Roſi eeguht.

Emilam gahja ſchihs leetas dikti pee ſirđs. Šewiſchki Roſes liftenſ nedewa winam meera, ne deenā, ne naſti. Winam wajadjeja to uſmeklēt un lai wina ari buhtu pat wiņpus juhrs. Wina, ja weenigi wina dehļ ta bija atſtahjuſi sawu wezaku paſpahrni, kür tafchu wina bija dſimufi un uſanguſi un kür winas ſchuhpulis bija ſtahwejis un uſkrahwuſees tahuſ ſmagu dſiħwes naſtu, un tadehļ ween, lai wina waretu winam buht uſtiziga, buht taiſna.

Winsch nu apneħmas zif ahtri ween wareſhot Roſi uſmeklēt; — tomehr ſhim brihscham winsch to newareja, jo ſteidsamas amata dariſchanas winu no tam attureja.

Pagahja atkal labš laizinsch.

Bija atkal jauka julija mehnecħha deenina, t. i. julija mehnecħha wakars. Keiſara dahrſa eeradās dandis publikas; jo farstaſis, speedigais gaifs pecspeeda riđſineeklus meklēt sche atſpirdiſi naſchani un weħfum.

Ari Roſe aifgahja turpu un kahdu kluſaku weentuligaku weetu uſmellejuſi, atſehdās uſ ſola.

Wina jau bija kahdu puſſtundu ta ſehdejuſi un grībeja patlaban uſzeltees un paſtaigatees kad kahdš glihtās, melnās

eerehdnu drehbēs gehrbees kungs winai tuwojās un klaht peenahjis aīsgrahbtu balsi eesauzās:

„Dahrgakā! — Tu ūche!?” Bet wairak winsch nešpehja isrunat un nokrita pee winas kahjam.

Publika ūsakrehja no wišam pušem kopā un daschi jau eesahka domat, ka ūche eſot dariſchana ar kahdu ahrprahligu zilweku un eesahka daschi nedaschadi kirigatees; bet kad Rose Emilu pasinusi eekleedjsās:

„Emil' waj tatſchu reiſ atmahzi?” Gandrihi trihs gadus eſmu uſ Tevi gaidijuſi, un ai, neiffakama laime, Tu tatſchu atmahzi man pakal!

Bet Emils dauds maſ atſchirdsis krita winai ap kalku, ūsakdams: „Dahrga Rosite, tagad muhs wairs neſchiks nekahda wara. Tagad palikſim kopā lihds ūpa malai! Dahrgako pahrbandischaus laiks ir pagahjis un tagad eesahkſees preeku laiki!”

Un Rose atbildeja:

„Ja, — mans weenigais, — behdas un raiſes nu ir pagalam; eſmu atſtahjuſe tehwa paſpahrni lai iſbehgtu uſmahzigajeem prezineeleem, lai iſbehgtu neuitizibai pret Tevi; ja, Emil', ūchi roka nau aifſahruſi wehl neweena wihreescha, iſnemot manu tehvu un Tevi!” —

Un nu neweens wairs neſmehjās; jo publiku ūsakrahba augſtalas juhtas. Katriis nogida, ka ūche parahdās mihiſtiba un uſtiziba wiſjaukača gaiſmā. Ja, — daschi nonehma pat ūpures, daschas dahmas raudaja aifſahrbtibas aſaras, bet daschas jaunawas ūpeeda rokas uſ kruhtim domadans:

„Ak, kaut ari es ta buhtu ūwā laikā darijuſi; bet tagad ir wiſs par wehlu!”

Wisi klahetſoſchee jutās, kā atrastos kahdā leelā Deewa ūwehtuižā.

Roses un Emila iſſauzeeni gan bija ihſi; tomehr ūpehzigs, warens ūpreeditis.

Un ta ka Rose un Emils bija ūkaiſti zilweku behrni, tad wiſu ūrdis ūksteja wiſeem preti.

Bet Rose un Emils ūwā leelā preekā un laime ne redjeja ne laudis, ne ari eewehroja wiſu iſtureſchanos.

Wini atſrita abi roku rokas ūtehruſchees uſ ūola.

Bet nu tuvojās wineem kahds firms, no wiseems zeenits un mihlots garidsneeks, fazidamis:

"Behrni, uszelatees, es juhs pawadischi is dahrja. Nahkat un ustizatees man kā tehwam!"

Un Emils un Rose paßlausija zeenita firmgalwja balsei, uszehlās un gahja uš wahrtu puši.

Bet wiſi laudis gahja wineem lihds tos pawadidami, lai gan paſchi nesinaja, kapehz wixi to dara; jo augstakas, pateejas mihlestibas wara bija winu firdis aiflehrusi un tahs peewilkusi tuwaki pilnibai un hwehtajam Deewu likumam un nolehmumam.

Un kamehr wini gahja, tikmehr wezās leepas likās runajot ſawn lapu walodu, schuschinadamas: "M i h l e s t i b a e e ſ p e h j w i ſ u , — m i h l e s t i b a e e ſ p e h j w i ſ u !"

Bet Emils, Rose un zeenitais garidsneeks, pa wahrtenei isgahjuſchi, eefehdās kahda ormana ratos un aisbranza uſ pilſehtu.

10. nodala.

Mihlestibas uſwara.

Wezajam Gartenam bija garſch laiks, tapehz tas eeaizinaja dahrſneeku Malwi pee ſewim uſ puſdeenu.

Wini bija tagad palikuſchi leelu leelee draugi, ſewiſchki wezais Gartens newareja bes ſawa drauga gandrihs nemas iſtik.

Wirsch to apmekleja beeſchi ween.

Ari ſchodeen wirſch bija laimigs, lad Malwis ſehdeja winam preti un aſaidu turedami eedſehra pa glahſitei wiħna.

Bebz maltites wini eesmehleja pa zigaram un eefahka par ſchahdam, tahdām leetam farunatees.

Tē peepeschti aiflahra winu aufis masa swana ſkanas.

Ratu rihibeschana bija dsirdama un drihs weeen peetureja kahdi past-a-rati preeksch Gartena dsihwokla leelajam durwim, is kureem tuhlin iskahpa diwas jaunas buhtes, weens wihereets un weena feweete.

Gartens paaskatijas pee loga un eekleedjäs: „Malwi, Malwi, — muhhu behrni, — muhhu behrni!“ To teizis wiach dewas teem preti un Rose ar weenu, bet Emili ar otru roku apkampis schaukstinaja:

„Mani behrni, — ma — mani — mih — mihlee behrni.

Ari par Malwa grumbaineem waigeemi noriteja leelas ajaru pehrles.

Bet Emils un Rose skuhpstija sawu wezaiku rokas, muti un peeri un Rose raudaja laimes un preeka ajaras pee sawa tehwa fruhstim.

Kad tas bija notijis, tad Rose dewas zitás dsihwokla telpas eekscha un wiwas azis mekleja mahti; bet tehwes raudadamu balsi fazija:

„Meitin', nemeklē mamiā par welti; wina Juhs īwehti no augstam debeßmahjam un nowehl Jums laimi! — Wina ir apskaidrota un naw wairs sche!“ —

Bet Rose apkrita tehwam ap ūtlu un schaukstinaja:

„Mamīka, mana laba mamina naw wairs sche! Ul, zit man wihs schehl!

„Ja, meitin, — ja,“ Gartens teiza trihzoſchu balsi, „tā mainās īmaidi ar aſaram, preeki ar behdam un dsihwiba ar nahvi sche wihs jemes!“ —

Un druzin wehlaki, tam paſchā deenā, Rose apmekleja sawas mihlotas mahtes kapu, to ar pułem un kroneem puschkodama un fazidama:

„Mamin', mana dahrgā, mihla mamina! — redsi es esmu atkal mahjā, bet Tu wairs manis neredsi; es runaju, bet Tu man neatbildi! — Mamīka, dusi saldi, — dusi saldi!“

Un tad Deewu pee sawas mihlotas mahtes kapa peeluhguſi, wina aifgahja mahjā

Un tas nu wehlaki notika, tas katram saprotams: Kuplas
lahjas, — augstas laimes un preeziga dzīlē.

*

*

*

Bet mihestiba eespēj viņu, ja vina tikai ir uzticiga,
tahda, tāhda Osolkalna Roses mihestiba bija.

Satura rahditajs.

1) Roses behrniba	lapas puse	3
2) Roses un Emīla pirmās mihlestibas pluhdi	"	6
3) Emīla un Roses Ilušā ūaderinashanās	"	10
4) Gruhta pahrbaudisħana	"	14
5) Lihķu pagrabā	"	18
6) Guhstisħana	"	22
7) Sawadas kahfas	"	25
8) Pañuduñchi	"	28
9) Keisara dahrſā	"	30
10) Mihlestibas uñwara	"	31

Manā apgahdeenā iñnahkuśhas un katra labakā grahmata
pahrdotawā dabujamas ṣchahdas grahmatas :

1) „ <i>Zilweks.</i> “ Waj zilweks zehlees no pehrtika?	
Populari simisks apzercjums no J. Fr. Benjona.	5 kap.
2) „ <i>Atswabinata wehrdsene.</i> “ Dseja no J. Grin-mela	5 "
3) <i>Osolkalna Rose</i> , jeb: Ustiziga mihlestiba eespelj wižu. Original stahsts no K. Bilinský	15 "
4) <i>Wifjaunakais Buhru marschs</i> , Kristjanim Devetaku par peeminu	5 "

Drihjuma iṣṇahkṣ:

- 1) Tākotis Amerikas purvajos, jeb zīhna užnras pēhž.
 - 2) „Roberts un Alwine.“

Ar augstzeenibu

G. A. Meese

G. A. Meese's

filologijas, zinfografijas, galwanoplastikas, graiveera, sihmeschanas, seegelu un shtempeli isgatawoschanas darbniza,

Rigā, Walmeeras eelā Nr. 35.

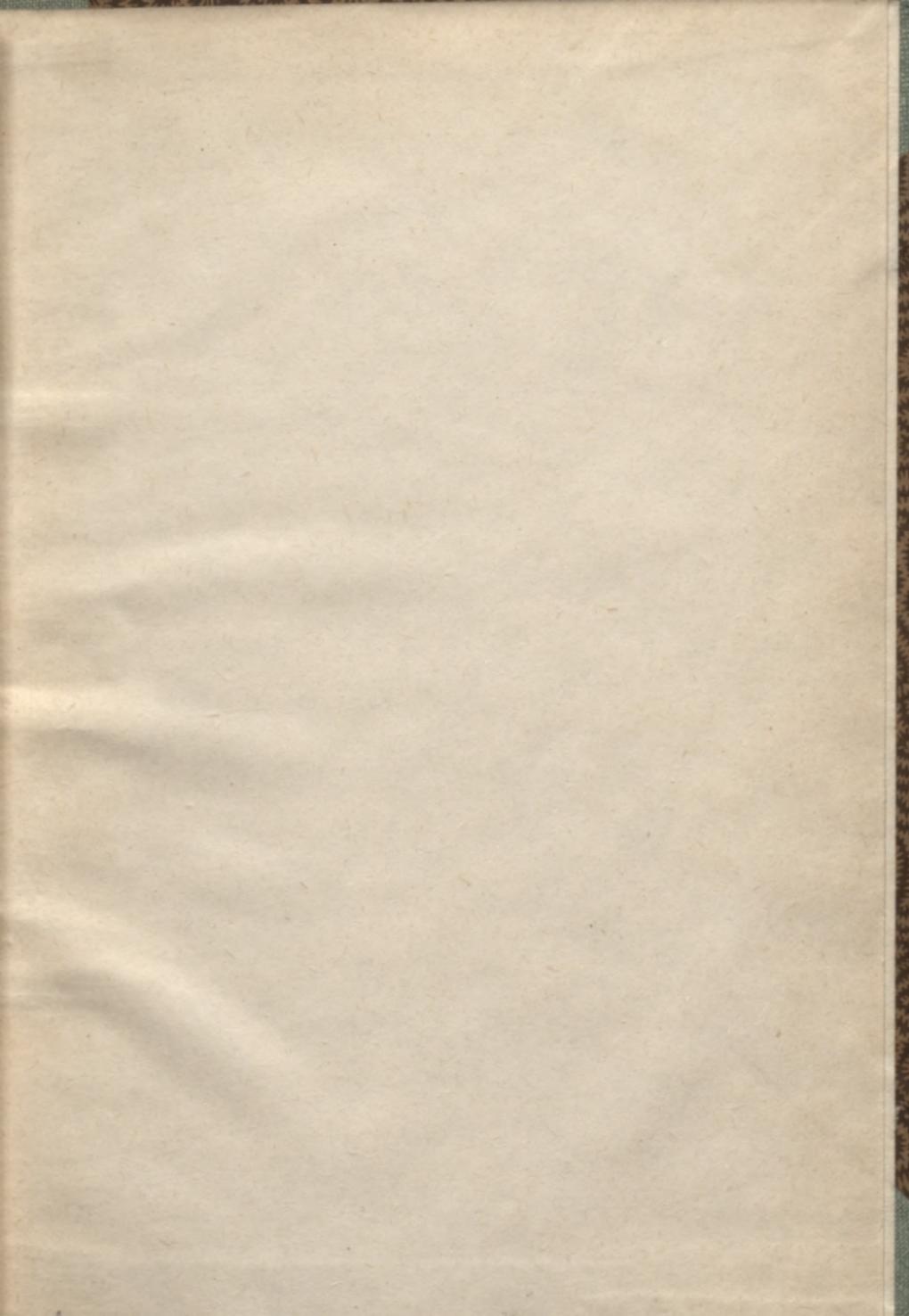
Isgratavo par peenehmigām zenam ahtri un glihti wišadus grāwejumus koka un metalā preeksch tipografiķas drukas, kā:

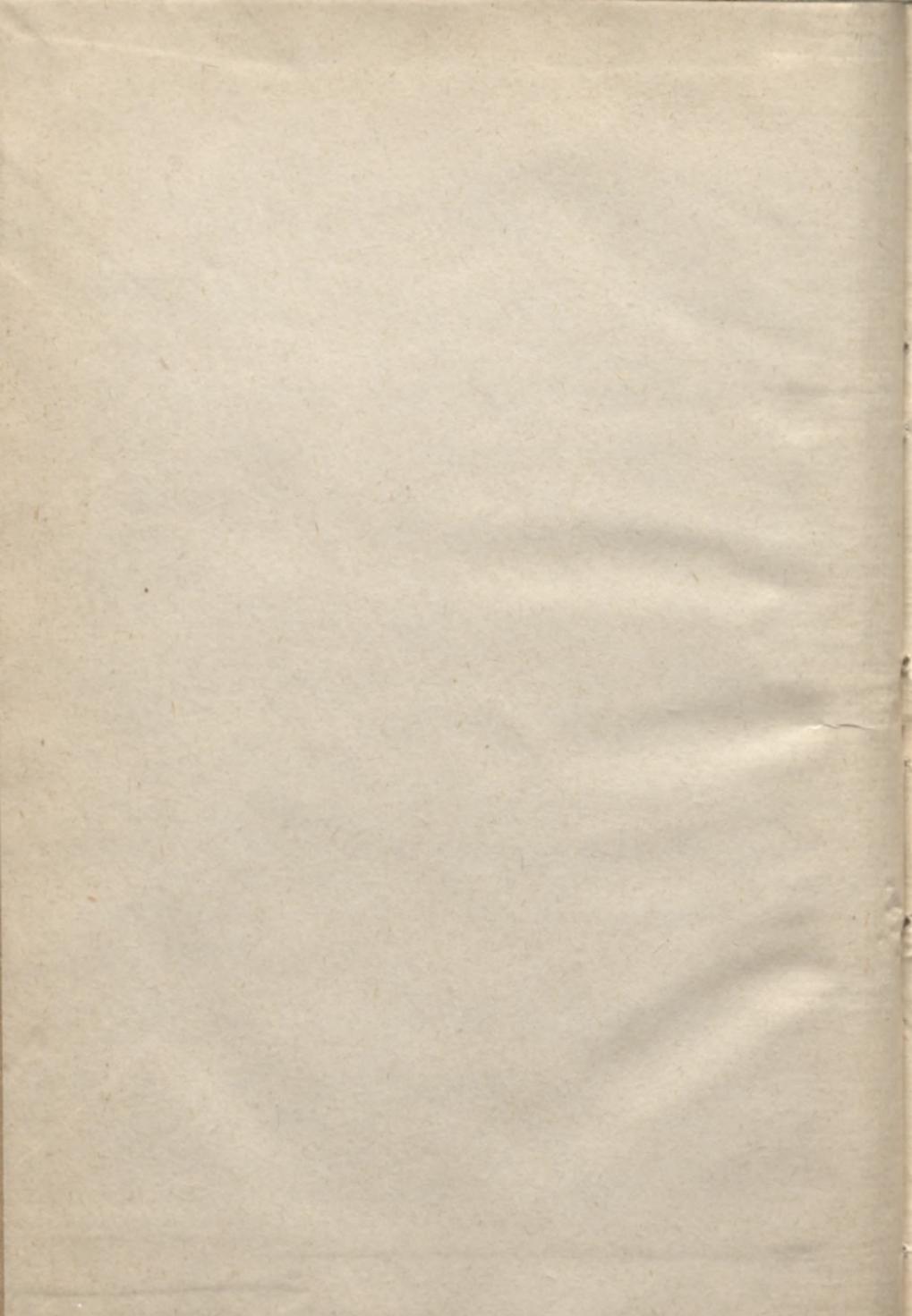
k l i f c h e j a s ,

sihmejumus preeksch grahmatam un siniskeem isdewumeem, preeksch zoologijas, anatomijas, botanikas u. t. t. Winjetas un wišadas zitas klischejas preeksch schurnaleem, laikraksteem, sludinajumeem, katalogeem, zenu rahditajeem, etiketeem, fabrikas markam, medaleem u. t. t. Sewiščki ewehrojams amatnekeeem, weikalnekeeem un tirgotajeem: loti glihtas un peewilzīgas derīgas klischejas preeksch sludinajumeem u. t. t., kā ari wišadi sihmeschanas darbi top isgatawoti.

Mišina durwju un kapa schiltes,

kā ari wišadus zitus grāwejumus. Sehgelus, metala un gumijas shtempelis u. t. t. Wiši šchini arodā efschēe darbi no weenfahrſchajeem lihds pat ūmalkajeem teek pareisi isdariti pehz katra wehleschanas.

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309106401